

Разговор с младежи Мехмед Ердоган

РАЗГОВОР С МЛАДЕЖИ

*Издание на Главното управление по вероизповеданията / 832
Народни книги / 189*

Художник
Орхан Акджаан

Превод от турски
Ислям Бейтуллах Ерди

Графично оформление
Нургюл Молдалиева

2010-06-Y-0003-832
ISBN 978-975-19-4904-2

Печат
Korza Yayıncılık
Bas. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Tel.: 0090 (312) 342 22 08

© **Главно управление по вероизповеданията**
Управление Религиозни издания

Адрес
Üniversiteler Mahallesi
Dumlupınar Bulvarı No:147/A
06800 Çankaya /Ankara
Tel.: 0090 (312) 295 72 93-94
Fax: 0090 (312) 284 72 88
www.diyenet.gov.tr
diniyayinlar@diyanet.gov.tr

ИЗДАНИЕ НА ГЛАВНОТО УПРАВЛЕНИЕ ПО ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА

РАЗГОВОР С МЛАДЕЖИ

Мехмед ЕРДОГАН

Превод от турски
Ислям Бейтуллах Ерди

АНКАРА
2010

*Книгата е отпечатана с решение №76 от 05.05.2005 г. на
Висшия съвет по вероизповеданията.*

*Посвещава се на геройски загиналите младежи в името на
родината, нацията и вярата с молитва за милосърдие.*

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Здравейте приятели</i>	<i>9</i>
<i>Здравей свят.....</i>	<i>10</i>
<i>Първата стъпка.....</i>	<i>11</i>
<i>Семейната среда.....</i>	<i>12</i>
<i>Ученическият живот или</i>	<i>15</i>
<i>Атеизъм: Задънената улица на паметта.....</i>	<i>20</i>
<i>Сатанизъм: Върхът на заблуждението.....</i>	<i>24</i>
<i>Мисионерство: Една стара песен.....</i>	<i>31</i>
<i>Суеверия: Религия на невежеството и мрака</i>	<i>37</i>
<i>Огненият обръч.....</i>	<i>43</i>
<i>Религията: Пътят на спасението.....</i>	<i>46</i>
<i>Език и култура: Борба за чест и съществуване.....</i>	<i>56</i>
<i>Предисловия за послеслов.....</i>	<i>61</i>

Здравейте приятели,

С тази малка книжка пожелахме да споделим с вас някои мисли.

Опитахме се да поставим на вашето внимание нашите мисли относно главните проблеми свързани с живота, пътищата на тяхното преодоляване вземайки предвид нашия опит. До каква степен нашите мисли и опити ще ви бъдат полезни и пътеводители в живота не знаем. Ние решихме само да сторим онова, което са сторили живелите преди нас хора. А това е – беседвайки по между си да правим живота по-красив и да преодолеем проблемите, които ни вълнуват.

Пренебрежителното отношение към беседването и споделянето с най-големият проблем на настоящото поколение. Ако не споделяме своите мисли и чувства, ако не спорим за това, кое е хубавото и лошото в живота, ако не споделяме красотите на живота, тогава какво значение има да бъдем човек и да живеем съвместно?

Драги приятели,

Всички имаме очаквания от живота. Важното е да правим верни стъпки по пътя на тяхното реализиране. При това важно е също така от какво да се учим и от какво да се предпазваме. Ако една работа извършваме навреме и достоверно, тогава тя ще бъде в наша полза. Закъснелите разкаяние не ще бъдат в наша полза.

Ние дълбоко уважаваме вашите вълнения и стремления. Затова искаме да споделим с вас някои наши мисли и опити. Вярваме, че вие ще бъдете успешни в живота и че ще преодолеете трудностите, с които ще се срещнете в живота. Бъдете уверени, щом вярвате в собствените си сили, бъдещето ще бъде ваше!

Здравей свят

Рождението е нещо като встъпване в един свят на отговорности, който свят няма начало и край. От рождението до смъртта отговорностите в този свят непрекъснато растат, растейки се разбъркват, и после се оказват неразрешими. Родилият се преживява радости и неволи, намира себе си в центъра на противоречия и догми. Тича непрекъснато, но не достига финала; бунтува се, никой не чува гласа му; търси място за приют, но не го намира. Започва да не си познава и да не се разпознава от други хора.

Човек, с рождението си става участник в едно приключение. Това не става по негова собствена воля и избор. Това става изцяло по желанието на висшата воля; по волята на Създателя. По този начин човек се подлага на едно трудно изпитание. Дали той ще изпълни службата си на човек, дали благополучно ще издържи това изпитание? Ето тук влиза в действие волята на самия човек. Налага се той сам да решава какво ще изпълни и какво няма да изпълни. Последиците ще понесе самия той.

Човек се ражда с плач. Това е неговият първи бунт. Защо плачем? Нима догаждаме с какви трудности ще се

срещнем? Нима не сме доволни от новото си местонахождение? Или това е бунт или поздрав не се знае. Но знаем едно, че всички когато се раждаме ридаем. От този момент започва приключението на човека и продължава до неговата кончина. А светът ни посреща приветливо. Колкото и мъки да са изпитвали майките ни, те са щастливи, че сме се родили. Колкото те и бащите ни са радостни и щастливи. Това е първата топлинка, която протича от очите им към нас. С тази топлинка растем, под нея се приютяваме и цял живот я усещаме като един защитен чадър над себе си.

Да, едно дете расте и животът го чака.

Първата стъпка

Едно дете расте и в приключенията на живота осъществява първата си голяма стъпка; от пълзене преминава в период на ходене. Промените в поведението на детето настъпват с всеки изминат ден. После научава да говори и започва да се интересува от околния свят. Исква да научи названията на предметите, за какво служат, как се използват, какво е тяхното предназначение. Колкото повече научава, толкова повече въпроси започва да задава. Защото “изправен” ще прекара по нататъшния период от живота си. Ако знаеше какво го очаква в живота, дали

щеше да се изправи и дали щеше да проговори? Ето това е тайнствения въпрос относно живота и съществуването на човека.

Семейната среда

Семейното гнездо е умалената форма на света. То е първото и най-всемирно учреждение на човешката култура. Да имаш семейство, да принадлежиш на едно семейство – това е една привилегия. Семейното гнездо, което свива човешкия род се различава от гнездото на другите живи същества. Защото човек не създава семейство само за да го изхранва, да го приютява и да го опазва. За човека семейното гнездо представлява един източник на култура и просветление; една среда за съществуване. Където и да отива после пак се завръща в гнездото си. Така, че целият му живот преминава в тази среда. През целия си живот той се стреми да изгради едно добро и щастливо семейство.

Семейството е огледало на едно общество. Каквото е състоянието на едно семейство по отношение на устройството му, отношението между членовете, взаимоотношенията със съседите, погледът му към миналото и бъдещето, към икономическото превъзможване, към групи, обучението и възпитанието, изхранването; неговите грижи за

закрила, възжеленията, тревогите, идолите, любовта, такава е състоянието и на обществото. Затова когато се изследва едно общество, започва се първо от семейството.

В многовековната своя история нашето общество се отнасяло с особено внимание към семейството. То като основна единица на обществото свързва различните поколения и има своите задължения и към младите и към старите хора, които го съставляват. Дълг на бащата и майката да се стремят да запазват родителската си грижа, любов и привързаност към своите синове и дъщери. Родителите свързват представа си за щастие с доброто

здраве, възможността за труд, материална осигуреност, но и с хармонията в семейството. За тях чувството за изпълнен дълг е от много голямо значение. С други думи създаването на семейно гнездо не е мечта, а е цел, която съставлява смисълът на живота. В нашето общество, дълг на семейството е да възпитава у децата си свята любов към Родината и ненавист към враговете ѝ.

Сплотеността и взаимопомощта, спазването на семейната тайна са важни фактори осигуряващи стабилността и трайността на семейството.

Всеки човек има свой разказ, обаче често пъти в този разказ самият той не е главен герой. Трябва да се стремим да приемаме реалностите такива, каквито са. В житейския разказ на другите хора има някой неща от нашия живот. Защото горе долу в приключенията на всички хора има прилики. Тогава остава ни да подражаваме или да вземем само добрия, положителния пример на нашите предшественици, родители и възпитатели.

Не бива да забравяме, че още първите стъпки на човека са свързани с чувството на самодоказване. “Аз съм, аз!”-ще чуete настойчиво да казва малкото дете не само по време на хранене и пиене, но и при обличане и събличане. Така, че през целия си живот съхраняваме в себе си чувството за самодоказване като важна отговорност. Тази отговорност са преживели и хората родени преди нас и ще продължават да я изживеят и тези които ще се родят след нас.

Ученическият живот или...

Обучението и възпитанието в нашето училище са израз на волята на нашето общество всеки ученик да усвоява ония образователни, културни, нравствени и трудови ценности, които способстват за неговото интелектуално и нравствено развитие и за неговата всестранна подготовка за живота, за производството. На седем-осем годишна възраст встъпвате в училище и на младежка възраст с диплом в ръка навлизате в живота учудвайки се, че толкова бързо е минало времето на обучението. Радостни сте, че сте се сдобили с желаната професия, същевременно знаете, че пътят на живота ви няма да бъде по-лек от училищния.

През живота на човека ученическите години са най-вълнуващите години. Няма ли тягостни моменти през тези години. Разбира се, че има. Може да се срещате с учител и съученик, който не може да намерите общ език; може да изживявате неприятни вълнения поради родителски натиск, затова, че не сте достойно успешни в училище. Възможно е дори да сте решавали да напуснете училището. Обае мислейки, че там,. В училището има хора, които много обичате, които най-добре ви разбират в минути на радост и тъга решавате да се връщате в гнездото.

Човек за да бъде успешен в живота му са необходими теоретически и практически знания. Теоретическите зна-

ния се придобиват в училище. Обаче не така стои въпросът с практическите знания. По-голямата част от тях се придобиват в самия живот. Въпреки това, налага се през ученическите години да се отнасяме положително към обективните изпитвания и въздействия и да се отзоваваме на тях с нужното желание, тогава те дават положителен резултат, а когато се отнасяме отрицателно – те не дават такъв ефект.

Според учениците познанието изхождащо от практическата дейност, издига се от теоретичното изясняване на процесите на природата и обществото и се връща пак към приложението на теоретичните знания в производството, в живота. Така, че в човешкия живот и теоретичните и практическите знания имат еднаква стойност. Движението на познанието от практиката към теорията и от там пак към практиката е всеобщ закон за човешкото познание.

През ученическите години се сдобиваме още с редица опити. Един от тях е опитът свързан с избора на истински другар и приятел. Истинското приятелство се изгражда върху основата на искреност и безкористност. Човекът е устроен така – той винаги се нуждае от другар, с когото ще споделя и радостта и мъката, и очарованието и разочарованието, и победата и загубата. Ще чувства нужда от неговия съвет и помощ. Ще се учи от него, ще вземе положителните качества от характера му взаимно ще се допълват и обогатяват.

Ако не сте уллучили при избора на другар, ще се запознавате и с лъжата, и с фалша и с измамата. Той непрекъснато ще ви експлоатира чувствата, мислите, дори материалното ви състояние. С време неговите отрицателни качества ще заразят и вас. Този лош подбор на другар, може да стане причина да напускате училището, дори и семейството си.

В народното ни творчество има една много популярна поговорка, която гласи: *“Покажи ми приятеля си, да ти кажа кой си!”*. Това означава, че човек прилича на онзи с когото дружи. Подобна е мъдрата дума на Хазрети Али: *“Приятелят е човек, който прилича на нас”*. С други думи, приятелите са огледалото на нашата самоличност.

Два са критериите за оценяване на другарството и приятелството; единият е измамата, а вторият е лъжата. Измамата е явление, което съдържа в себе си действията като хитрост, заблуждаване, подвеждане, измяна, измамуване. Прибягва се до тях, за постигане на нищожни и моментни интереси. Разбира се няма малки или големи непочтени постъпки – всичките са отрицателни страни на човешкия характер. Трябва да отбягваме да дружим с такива хора. Ще дойде ден, когато непременно ще изпитваме тяхната вредност.

В ежедневието си някои хора употребяват думи, които са далеч от истината. Целта им е да подвеждат или убеждават събеседниците си в ползва на своите намерения. Всъщност това е лъжата. Обаче, лъжата не винаги е раз-

голена и ясна; тя е скрита в смисъла на думите. Понякога се прибегва до лъжата съзнателно, с намерение да се подчертае важността на разисквания въпрос. Такава лъжа може да се дефинира като стратегическа лъжа. Има и двусмислени лъжи, които не могат изцяло да прикриват истината. Такива лъжи се употребяват предимно за *“спасяване на положението”*. Това по-скоро е взаимно разбирателство или *“влизване в положението”* на събеседника. Например, скриване на възрастта от страна на жените, уклончивите думи, оправданията при случаи на нерешителност или колебание. С тези увъртания, той искал да каже, че не лъже и изрича думи, които не са действителни. Възможно е този човек опирайки се на някой аргумент да е изказал думи, които ще му осигурят полза. При такива случаи, действителното положение на нещата знае само авторът на думите. Науката психология, обяснява и свързва всички тези положения с неоформената личност на човека.

По тази тема пророкът Хз. Мухаммед има една хубава мисъл. Тя представлява истински наръчник от гледна точка на човешката личност и взаимоотношенията между хората: *“Без съмнение правдата води човека към доброто, при Аллах се записва като прям и честен. Лъжливостта води към злото, и злото – в ада. И така, човек лъжейки винаги, при Аллах се записва като голям лъжец.”* (Бухари, “Едеп”, 69; Мюслим, “Бирр”, 103).

Приятелствата, които сме създали през ученическите години, представляват цяло богатство. Благодарение на

тези приятели научаваме много и у нас се развива чувството на доверие в собствените си сили. Не бива да се забравя, че приятелствата никога не се развалят ако те са основават по взаимно убеждения и интереси. Представянето на семействата, осигуряване на тяхното запознаване укрепва другарските връзки. Разширявайки кръга на приятелите се сдобиваме с по-голямо уважение в обществото. Приятел, другар това означава човек, който се радва на сполуките ни и при нужда ни помага да поправяме недостатъците си, да преодоляваме трудностите. С други думи, взаимното уважение е задължително. Както ние мислим за доброто на приятеля си, и той е задължен да мисли нашето добро.

Ученическите години са период, когато човек започва да усвоява ония образователни, културни и нравствени ценности, които способстват неговото интелектуално и нравствено развитие и неговата подготовка за живота. Едва когато създаваме своята работа тогава се принуждаваме да правим равностетката; с какви знания, умения и опити сме се сдобили или какво сме пропуснали. Когато започваме да изграждаме своя живот, пропуснатото никога ни въвлича към някои грижи и затруднения. Щом е така, в стремежа си да си представяме добре пред хората и приятелите нужно е същевременно да се стремим да изучаваме реалностите на живота. А този живот таи в себе си и безжалост и двуличие. Трябва, още през ученическите години да започваме да усвояваме способността да различаваме лъжливата светлина от действителната.

Всъщност животът е изграден върху противоречията. Това положение е изразено със следните думи в Корана: *“С трудността има и леснина. Да, заедно с трудността има още една леснина.”* (Сура Инширах, стих 5,6). Въпреки трудността и леснината важно е тяхното преодоляване. Трудността открива пътя към безнадеждност, а лесностите — към ленивост.

Атеизъм: Задънената улица на паметта

През младежките години голяма е вероятността да се появи пред нас едно средство за тълкуване на някои явления. А това е само едно предположение и представлява едно философско гледище, което се нарича атеизъм. Това схващане, възпламеняващо бунтовните чувства в младежка възраст и изграждащо привлекателност е явление, което съществува от векове насам.

Атеизмът е възникнал като форма на противодействие срещу религиозната и философската мисъл, чийто цел е да изгради основите на взаимоотношенията между човека, вселената и Създателя. Това е движение на отричане на религията и е продукт на материално етическата философия. Атеистите, отричащи съществуването на Бога смя-

тат, че вярата в Бога се появила като психологическа нужда на човека за неговата собствена утеха. Според тях Бог е сътворен от човешкият ум; поради това Той не можел да се счита за Създател на вселената. А вселената била се създала някакви абстрактни теории на случайността.

Атеизмът е философско движение, което се стреми прибягвайки до разсъждението да опровергае съществуването на Бога. Обаче възможностите на човешкия разсъдък също са ограничени. Целта на атеизма е вид опит за изтегляне на възприятието относно простора на самостоятелното съществуване в рамките на човешкия ум. Важното не е в съществуването или в липсата на Бога, а е в приемливостта или неприемливостта на предлаганите закономерности.

Един от водачите на атеистичната мисъл Ludwig Feuerbach оценява като идеали справедливостта, знанието и любовта, които образуват основните факти на религиозния живот. Тези не пълно осъществени идеали впоследствие придобиват божествени качества. А това означава самоотчуждаване на човека във името на въображаемото същество. В такъв случай отричането на Бога се явява като средство за възвръщане на човека към себе си. През този ъгъл на зрение и Карл Марк отстоява мнението, че съществува експлоатация на човека от човека. Поради това окачествява религията като опиум за народите.

Основната теза на атеизма е желанието на човека да

бъде свободен. С други думи това е хуманизъм. Според тезата на атеизма, човек не може да бъде свободен ако приеме съществуването на Бога. Вилхелм Ницше, който защитава тази теза смята, че всички класически ценности ще загубят значението си и човекът ще се принуди да произведе нови ценности. Също така според философията на съществуването на Жан Пол Сартре, нужно е човек в пълния смисъл да се осъществи и да получи абсолютна свобода т.е. сам да се изгради, без да разчита на въображаемия Бог.

Целта на атеизма е не да доказва несъществуването на Бога, а да опровергава наличните доказателства за съществуването Му. Всъщност никаква религия не се ражда вследствие на някакво доказателство. Доказателството – това е една причина. Поради това вярата в Бога е предшестван случай от всякакви усилия за доказване.

Човек вярва в Бога, защото чувства себе си отговорен пред съществата. Може би атеисти стават онези хора у които не е достатъчно развито чувството за отговорност. Истината е следната; в историята на човечеството никога не е имала общност без вяра. Чувството за вяра съществува в природата на човека. Същината на въпроса не е защо човек не вярва в Бога, а е защо го отрича. Именно това трябва да се изследва. Не бива да се забравя, че да се вярва е естествено, а отричането е проблем.

У поддръжниците на отричането има една необяснима

психология да произвеждат опровержения. В Корана тази причина се обяснява със следните думи: “За онези, които не повярват, за тях е все едно дали са ги предупредил или не си предупредил – те не вярват. Аллах е запечатал и сърцата, и слуха им, и пред техните погледи има преграда. За тях има огромно мъчение. “(Сура Бакара, стих 6-7). Тогава, към атеистите следва да се отнасяме с необходимото внимание. По този въпрос Корана предлага следния подход: “Кажете (О, Мухаммед): “О, неверници, аз не служа на това, на което вие служите. И вие не служите на това, на което аз служа. И аз не служа на това, на което вие служите. Да и вие не служите на това, на което аз служа. Вие си имате вашата религия и аз имам своята религия.” (Сура Кяфирун, стих 1-6)

Атеизмът е движение, в което може да попаднат хора без собствен светоглед и хора с неоформени лични качества. Атеизмът подхранва комплексите за малоценност, както и неудовлетворените желания. Поради това, повечето от неговите жертви са хората живеещи без цел. Когато човек има цел в живота, постига или не я постига той не влиза в спор със себе си. Щом човек преследва цел, у него нараства чувството на доверие към своите сили и решителност. В същност това е смисълът на живота. Човек, който не е помирен със себе си, той не се съобразява с действителността в живота и търси изкуствени пътища за самозадоволяването си. А това е последната спирка на търсенето, която няма изход.

Сатанизъм: Върхът на заблудението

Човек, докато живее все се учи. След рождение, светът с който се срещаме е свят далеч от опасности, пълен с красоти и съблазни, отворен за мечтите и за самоизявите ни. Тогава гледаме и виждаме, докосваме и усещаме, че цветовете не са “замърсени” и всеки цвят: червения, синия, зеления, белия си запазили своята естествена одушевеност. И градините, цветята, птиците, небесклоне и морето са чисти и “непоковарени”. Предаваме се на ритъма на този вълнуващ живот без да усещаме умора. След като пораснем гледаме в миналото, всичко, и майчината гръд, бащиното огнище и цялата оная картина ни се струва като сън. Тогава иде да си казваме: “Защо пораснахме, би било по-добре да бяхме останали деца!”.

Човек, до като живее се “замърсява” и започва по-добре да вижда “мръсотииите”. Поради алчност, страст, завист, двуличие, незадоволеност, гняв и омраза той се самоотчуждава; чистите човешки желания и виждания го напускат. Вследствие у него започва една продължителна борба на доброто със злото, красивото с грозното, правилното с погрешното, справедливото с несправедливото. Това е вътрешна борба у човека. Това е бунтът на съвестта. А бунтът, както любовта е също човешко чувство. Разстоянието между тези чувства колкото е далеко, толкова е близко. Този който не може да се задържи в орбитата

на любовта, попада в положение на бунтовник, а който преодолява “бунта” достига любовта.

Всички живи същества в природата съществуват в два пола, а Създателят е един. Животът е поле на предпочитания на човека, мястото в него той сам си определя. Или, човек това е равен на Предпочитание + Отговорност. Там където отсъства отговорността там владее хаосът. А хаосът означава безредие, което води след себе си големи опасности.

След това въведение следва да преминем на нашата тема: Сатанизмът и вярата в демони (дявола). Преди да разискваме темата нека да разберем що е сатанизъм, в какво вярват сатанистите и каква е целта на сатанизма.

Първо, да си запазим следните знания в паметта си. Вече казахме, че човек с раждането си, се среща с един, непрекъснато “замърсяващ” се свят. Картината на замърсяването се образува от незадоволени човешки страсти и чувства, отричане на отговорност и от хаос.

Що е сатана? Речниковия смисъл на думата е дявол (демон). Всъщност думата сатана не е ново понятие или явление. Това съществува във всички религии. Във всяка от тях, символ на доброто и покорността са ангелите, а на злото е дявола. Според Корана дявола (сатаната) е “явен враг”. (Сура Ал Араф, стих 22).

Щом в едно обществото верският разум е детрониран и вече религията не представлява извор на добротата, красотата, справедливостта, мира, обичта; щом позволява

експлоатацията на всичко човешко, естествено и тя да бъде разследвана в обществото. Това е именно доводът за появяването на сатанизма. Според сатанистите в името на Бога хората се превръщат в роби. С други думи това означава, че изворът на всички злини е Бог. При това положение излиза, че дяволът е символ на доброто. Това означава още, че за да се води борба срещу злините породени от религиите, нужно е да се подчинява на дявола.

Движението сатанизъм, започва да се развива още в Средновековието, като съпротива срещу догмите на Юдизма и Християнската религия. Откривайки празнотите в живота на човека и обществото, стреми се да ги попълва с магьосничество. И така чародейството започва да взема мястото на религията. В периоди на индустриализацията и просвещението, движението продължава да се развива на базата на атеизма: т.е. отричане на Бога. Следователно сатеизмът се появява на сцената като противодействащо движение срещу църковната власт.

Всъщност, като организирано движение той се появява през миналия век. Модерният сатанизъм е основан от унгареца Антон Сзандор Ла Вей, който го е превърнал в организирано движение. Според антитезата на Ла Вей, християнската религия, която наследила еврейската религия не удовлетворява хората и ги насочва към двуличие.

В уводната част на творбата на Ла Вей под заглавие *“Книгата на сатаната”* (The Satanic Bible), който се приема от сатанистите като свещена, и в нея заема място един интересен анекдот. Ето анекдота:

В една съботна вечер, когато Ла Вей се забавлявал в църквата, забелязал, че някои хора проявяват сладострастие към полуголи танцуващите девойки. В неделя сутринта той видял същите мъже заедно с жените си и децата си дошли в църквата да молят Бога да ги помилва и прочиства от половите им страсти. Следващата събота вечер на забавлението видял, че в поведението на същите мъже нямало никаква промяна. Тъкмо тогава разбрал, че църквата направлява човека към двуличие и че половата страст не може да се излекува чрез религиозни внушения. Разбира се, че наблюденията на Ла Вей се отнасят за християнската религия. Важното е тук, доколко са сполучливи посочените от него пътища за *“поправка”* на човека. Според нас, той на деградацията на една култура, отговаря пак с деградация. В случая с движението – сатанизъм.

Има разлика между модерния и съвременния сатанизъм. В модерния сатанизъм, мястото на християнската религия се заменя със западния мироглед. Според този мироглед дявол не съществува и не е необходимо да се обожава. Вече той е само символ на усмотрение на собствен начин на живот, на непозволяване да бъде въвлечен в течението на явленията, на контролиране на своите мисли и разсъждения. Според съвременните сатанисти традиционните явления са останали в миналото, и трябва да се създава общество, което да бъде притежател на различни ценности, а не обвързан на една ценност. Поради това индивидуализма и атеизма приемат за основа. Индивидуализмът е познаване на човека с неговите лични мисли;

направи всяко нещо за себе си и няма причина индивидът да вярва в някой Бог. Сатанистите смятат, че всички същества са естествени създания, а човекът е най-висшето между тях. Съвременния сатанизъм отъждествява дявола като толерантност, мъдрост, състрадание и обич.

В теоретически смисъл сатанизмът е един модерен (съвременен) бунт срещу всички религии, и най-вече срещу традиционната християнска вяра. Всяко движение намира или ненамира прием от хората, има причини за възникването му. Може би тези причини се подхранват и са свързани с отношението на западния мироглед спрямо религията. Също така може да се мисли, че всичко това е търсене на баланс в обществото. Обаче истината е една: западния мироглед е в безизходица и е на път да се изчерпват границите му. От там на сетне – бедствие или един нов път за спасение!

В нашето общество атеизмът и сатанизмът никога не са намерили прием. Без съмнение това дължим на Ислямската религия. Гледището на Исляма към човека се основава на разума и достоверността. Защото Ислямът е религия на единение и мир. Въпреки усилията да бъде деградирана, Ислямската култура е успяла да се защити. Поради това, в продължение на векове хората и обществата, вдъхновението за обновление и развитие са намирали в Исляма.

В страни като Турция има два фактора, които подготвят почвата на сатанизма. Средствата за масова информация

изпълняват най-важната роля при разпространяване на сатанизма. Те улесняват достигането на сатеническата мисъл и движение до широките младежки маси. Ползват се и други средства като жена, алкохол, наркотични вещества, партии на забавления и други за привличане на младежите в сатанизма.

Констатирано е, че самоубийството на младежите – симпатизанти, предимно са свързани със съществуването на вакуум във вярата им. Наред с това, младежите към самоубийство подтиква желанието им за самоизтъкване пред хората, към които изпитват чувства на реакция. А тези хора са същите, срещу които хранели реакция при включването им в движението – сатанизъм. Под натиска на сатаническата пропаганда някои младежи биват насилвани да се самоубиват, с което се цели да се привлече вниманието на обществото.

Никой човек с оформен характер и светоглед не изпитва нужда да става атеист или сатанист. В обществото всред което живеем, нещата може да не бъдат в ред. Възможно е вътрешно – семейните проблеми да бъдат непоносими. Може, икономическите затруднения да затъмняват хоризонта ни. Може да сме загубили самоувереността си. Обаче, не бива да се забравя, че всичко това са реалностите на живота. Кой казва, че пътят на живота е равен и гладък?

През живота си ще се срещнем с хиляди проблеми. Не е лесно тяхното преодоляване. Обаче и в борбата с тях има красота и наслада. Всъщност всеки проблем крие в себе си ключ за неговото разрешаване. Важното е да го

открием. Никой няма да ни даде този ключ, ние ще се стремим сами да го намираме. Както е казал големият учен-мистик Джюнейт Багдади: *“С търсене не се намира, обаче намерилите го пак са ония, които го търсят”*.

Да! За човека няма нищо не осъществимо. Затова той се различава от другите създания.

Каква успоредност може да има между нашите проблеми и на групата хора т.е. сатанистите в запада? Никаква. Тъй като нашите са присъщи за нас, а техните са други. Те се стремят да разбиват хегемонията на класическото християнство и да се противопоставят срещу западния мироглед. Според тях, западния мироглед *“задушават”* човека и превръща хората в съвременни роби. Привържениците на това движение, от една страна се възползват от възможностите на световната капиталистическа система и живеят в охолство, от друга страна противодействията си спрямо този живот изразяват със занимания изпълнени с вредни, празни мечти и фантазии. Защото те чувстват отговорност само към себе си. А обратно на тях нашите схващания за живота нямат светски и материални основи. Ние чувстваме отговорност не само към себе си, а и към хората, които обичаме, към семействата, дори към обществото си!

Между нас и западните народи има някои различия. Например те се чувстват щастливи, когато вземат нещо, а ние, когато даваме. Те се вълнуват, когато се сдобиват с нещо, а ние, когато търсим. Те мислят само с мозъка си, а ние и с мозъка и със сърцето си. Те говорят с езика на тялото си, а ние - с езика на духа си.

Докато осъзнаваме тези различия, никой не може да ни отклони от пътя си. Нямаме време за губене подир празни въображения. Поради това нямаме и символ като сатаната. Ние вярваме само в Аллах. За нас е важен фактът, че Той ни е дарил разум и живот. Реалностите на живота изискват да се сдобиваме със знания, професия и работа. Всичко друго е легенда.

Мисионерството: Една стара песен

Животът налага да сме подготвени по всяко отношение. В никое време и място можем да се срещнем с някои неочаквани явления. Животът е пълен с прелести и грозотии. Те съжителстват ведно. Заедно с тях съществуват и вероятности. А вероятностите всеки момент може да се превърнат в реалности. Така, че красотите и трудностите на живота се крият в света на вероятностите.

В живота на добре въоръжените хора със знания срещу вероятностите рядко се случват изненади. Когато изучаваме една наука, поради трудността на процеса може да си помисляме, че тези знания едва ли ще ни бъдат полезни в живота. Обаче, когато чувстваме нужда от тези знания, тогава съжаляваме, че някога недостатъчно сериозно сме се отнасяли за тяхното усвояване.

Обаче, ако с подробности знаем що е това мисионерство, тогава ще разберем, че то не е чак толкова опасно

оръжие. Ние не сме страна със сто, двеста годишна история. Какви ли не превратности на съдбата сме преживяли!... Независимо от всичко това, нужно е да бъдем бдителни и съзнателни. Непременно трябва да узнаем каква е мисията на мисионерите. Те се представят за хора истински вярващи и отдали живота си за добруването на хората, и миролюбци. Дали е така? Нека вникнем в същността на дейността им.

Мисионерството е проект с два етапа и обхваща цялото човечество. В първия етап, главната цел е разпространяването на християнската религия. За мисионерите постигането на тази цел е свещена задача. Пред хората те се явяват в качеството на воители, лекари, учители, журналисти, спортисти, еколози, борци за мир, религиозни дейци и други.

Накратко казано, те са хора отдали живота си за църквата. Цялата им работа се състои в това; да присаждат християнската вяра у хората и да бъдат по близо до Христа и другите религиозни величия. В мисионерския морал този дълг е свещен. И в името на този дълг те с удоволствие понасят всякакви несгоди. Погледнато наивно, човек може да си помисли, че всичко това е нормално. Тогава какво е необичайното?

1. Покана в някоя религия не трябва да се прави по косвени и тайни пътища. Тайната покана буди съмнението, че зад нея се крият други цели. Нравственото е, в дадена религия хората да се приканват по преки и явни пътища. Дали хората ще я приемат остава на тяхна воля.

2. Мисионерите на прицел вземат предимно болните, бедните, безработните, учениците, които имат ред проблеми. В името на религията, експлоатирането на чувствата им не може да се приема за морална постъпка.

3. Може ли да се мисли, че мисионерите не получават някаква отплата на труда си? Без насрещен интерес нищо не се извършва по света. Идеализмът е повърхностната страна на явлението. Истината е друга. Мисионерите биват възнаграждавани посредством църквата от правителството на своите страни с редица преимущества в личния и служебния живот. И биват така покровителствани, че сякаш са бронирани с имунитет на неприкосновеност.

4. Мисионерите дълго време не служат на едно и също място. Често биват подменяни и преместени. Защото опознавайки кръга може да злоупотребят с мисията си и да тръгнат по следите на своите лични интереси. Има и други фактори, които налагат подмяната и преместването от едно в друго място. По този начин *“работодателите”* предпазват своите мисионери при случай на грешка и провал. Това показва, че мисионерите се наместват и в някои гешефти, а водачите им гледат как да ги прикриват.

5. В културния живот на западните народи съществува

тът нареченото *“Пречистване от грехове”*. Тези хора, които посещават църквите с намерение да се *“пречистват”* и тези, които притежават данни, че могат да изпълняват поръчения и при условие, че приемат да участват в мисионерски дейности, греховете им се опрощават. Тук става дума за експлоатацията на човека от църквата.

Вторият етап на мисионерския проект е политическия. Целта на този етап е да се подготви почвата за установяване на политическа, военна, икономическа и културна хегемония на запада над другите страни. Кръстоносните походи в миналото и колонизираните страни са ярки доказателства на горе казаното. Икономическата изгода е основният характер на западната цивилизация. От една страна се стреми да колонизира другите общества, а от друга - принадлежащите към тази цивилизация страни постоянно се *“сблъскват”* по между си за получаване на по-голям дял от мястото на печалбата.

Кои са факторите и показателите, които мисионерството правят средство за осъществяване на колонизаторските цели на западните политически среди?

1. Мисионерите, чрез църквите на които служат дават подробни сведения на правителствата си за страните в които пребивават. По този начин западните страни си осигуряват необходимата информация за осъществяване на своите империалистически и колонизаторски цели.

2. Западните страни окачествяват Исляма като голяма

пречка при осъществяване на своите многостранни интереси. Поради това най-много мисионери се срещат в Ислямските страни. Освен това, преди Исляма голяма част от териториите на настоящите ислямски страни бяха в тяхна собственост. Според тях, Ислямът е окупационна сила. Кръстоносните походи в миналото е продукт на това схващане. Мисионерските дейности са продължение на кръстоносните походи в наше време. Целта е всячески да изтощават ислямските страни. Така, че мисионерите са хем краката, хем пионката на империалистическите сили.

3. За мисионерите, училищата на чужденците и учебните заведения с обучение на западни езици представляват най-сигурни бази за развиване на всеобхватна дейност. От една страна тук свободно изпълняват задачите си, от друга - в тези учебни заведения подготвят свои агенти. На тези агенти (представители) се осигуряват различни материални възможности. И така, те се подготвят да извършват всякакви тайни и тъмни дела.

4. Мисионерството е планова дейност, която подстрекава сблъсъците между цивилизациите. Защото, организираните сили и собствениците на големите капитали имат изгода от подобни сблъсквания.

5. Същевременно, мисионерството е борба за надмощие между църквата и правителствата в Запада. Църквата използва получената информация от своите мисионери в чужбина като коз против правителствата. По този начин се стреми да става съдружник на държавната мощ и да взема по-активно участие в управлението на страната.

6. Предприеманите инициативи в полза на човечеството по проекта «Диалог между религиите» често пъти се саботират или се отклоняват от целта си от страна на мисионерите.

7. Йеховизмът е течение, което нарушава природата на християнството. Въпреки това в мисионерските дейности широко се използва и йеховизма. Мисионерите не трябва ли на първо място да се борят срещу йеховизма, който е против усвояването на християнската вяра. Сътрудничеството с йеховистите показва красноречиво действителните цели на мисионерството.

8. Следователно, мисионерството се използва като средство християнската религия за способствуване мощта на църквата и държавата както в страната, така и извън нея. Ако целта бе разпространяване на християнството, западните страни биха водили последователна антиатеистична и антисатанинска пропаганда. Явно е, че мисионерството е вид експлоатация на религията в посока на горе посочените цели.

При такъв случай, възможно ли е да се отнасяме равнодушно към такава многостранна, разбъркана, тайна и мръсна дейност? В част от западната литература, във филмите, музиката, в дрехите, които обличаме, може да се видят коварните следи на тази дейност. Щом в страната ни, някои деца започнаха да употребяват при молитвите и делничните си разговори израза “Аллах баба” (Татко Аллах), този факт достатъчно добре говори колко коварна, планова, задълбочена и резултатна е дейността на

мисионерите. Те, не се задоволяват само с *“лов на привърженици”* в страните където служат, те последователно работят за нарушаване на културните им структури и ценности: насилват ги да приемат своите символи и езици.

Пътищата да бъдем влиятелни и силни срещу дейностите на мисионерите са два:

Първо, трябва да знаем добре техните намерения и методи;

Второ, да опазваме себе си, да не позволяваме да експлоатират нашите увлечения и да съхраняваме своите културни ценности.

Човек, който не е полезен за своето общество, той не може да бъде полезен на другите общества.

По специално мисионерите, когато не успяват да намерят в страните в които служат умни и способни личности за своята кауза, принуждават се да продължават дейността си с проблемни хора. Това означава, че тази страна е непоклонима и мощна. С гордост можем да кажем, че Турция е такава страна. И да се живее в Турция е привилегия.

Суеверието: Религия на невежеството и мрака

Празните, безполезните, фалшивите вярвания и съображения се наричат суеверие. За съжаление, недобросъ-

вестните хора суеверието свързват с религията. А суеверията нямат нищо общо с истинската вяра. Несъвместимите с човешкия разсъдък и действителност думи и обноси представляват суеверие.

В историята на човечеството, всички религии са водили борба срещу суеверията. Обаче желаният резултат не е получен. Докато съществува в живота на човека доброто и злото, правдата и кривдата, справедливото и несправедливото, красивото и грозното, истината и лъжата, ще продължи и борбата между религията и суеверието.

Във всички култури съществуват суеверия. Това още означава деградация на божественото послание от страна на хората. Всъщност, религиите запазват своята продължителност и трайност борейки се със суеверията.

Суеверието е явление в човешкия живот. Когато една религиозна система не успява да запълни ума, сърцето и възприятията, тогава хората попълват междините със суеверия.

Суеверията винаги са намирали подходяща почва и привърженици в общества, където съществува непреодолими стени между същността на религията и вяращите. Разбира се изворът на суеверието е невежеството, обаче следва да се изследват причините на пораждането му.

Научните работници, създаването на суеверията свързват със загубването на автентичните религиозни текстове в далечно минало и пренасянето им от някои народи в новата религия. Също така счита се, че разви-

тието на цивилизацията и свързаните с него промени в религиозния живот на хората подхранват суеверията. Ислямът е религия, изпратена да се бори срещу суеверието. По тази цел вълшебството, магьосничеството, гадателството и подобни неща твърдо са забранени от Ислямската религия. Въпреки, че Коранът е превърнат в писменен текст от страна на Хз. Мухаммед и е наизустен от мюсюлманите, Ислямът също е принуден да се пази от суеверията. Защото, хората принадлежащи на различни религии, когато приемаха Исляма, носеха в себе си като култура своите стари обичаи и нрави. Това положение особено много се отнася за периода, когато ускорено се разпространява Ислямската религия. Разбира се невежеството е основната причина за разпространението на суеверията. Така също, липсата на достатъчен брой добре подготвени религиозни служители (духовници) създали възможност мястото на верните знания да бъдат заемани от суеверията. И още нещо. Фактът, че хадисите (изказванията) на Хз. Мухаммед приживе не са приведени в писменен текст, станал причина за вмъкването на някои измисляни изказвания в Ислямската култура.

Главно суеверията биват пет вида:

1. *Свързани с божествеността на Аллаха:* Представянето на Аллах като веществено същество, оприличаването Му на веществените същества или преписването на Неговите качества и дела на създанията са суеверия.

2. *Знания за бъдещето (Предсказания):* Освен Аллах

никой не може да предсказва бъдещето. Въпреки това сред народа е разпространено и убеждението, че някои хора могат да предсказват бъдещето. Всякакъв вид гада-телство; гледане на книги, на кафе, на ръка и други са суе-

верия отнасящи се за времената преди появяването на Ислямската религия. В настоящото време *“приказките”* на медиумите и тъй наречените астролози са нищо друго освен от гадателство. Корана забранява всякакво гадателство. Ето какво е пише в него: *“О, вярващи, виното, играта на късмет, кумирите и стрелите са мръсотия от делото на сатаната. Странете от нея, за да сполучите!”* (Сура Маиде, стих 90).

3. Предзнаменование за щастие и нещастие: Срещане на някакви животни, чуване гласовете им, извършване работа в определени дни, обкичене със сини маниста, носене на животински рога, чукане на дърво за изпъждане на зли духове, считани за щастие или злощастие на някои числа и други, нямат нищо общо с Ислямската религия. Това са народни суеверия, отнасящи се за различни култури.

4. Очакване помощ от мъртвите: Посещение на гробница на мъртвец с цел поискване на някаква помощ или отправяне на молба, запалване свещ, връзване на парче плат, даване обет, изцяло са суеверия.

5. Вярвания свързани с духове: Корана съобщава, че съществуват духове. Също така уведомява ни, че и те както хората са задължени да признават нечетността на Аллаха и да изпълняват обязаностите си към Него. Обаче относно техните качества, дейности и взаимоотношения с хората не дава никакви сведения. Разпространените сред народа предания са неверни знания и суеверия.

Както вече бяхме посочили, думи и обноси несъвме-

стими с човешкия разсъдък и действителност представляват суеверия. По тази причина в извънрелигиозните теми, дори в науката може да съществуват суеверия. Например, недоказаната теория относно еволюцията е също суеверие. Подобни примери може да се окачествяват като модерни суеверия.

Някои мислители са на мнение, че съвременната технология също произвежда суеверия. Като пример може да се посочват кинопродукциите на някои западни страни. Действията и картините се обременяват със значения несъвместими с човешкия разсъдък. В резултат на това, хората стават агресивни и безжалостни.

Всъщност това означава следното: в съзнанието си човек винаги преувеличава нещата, които не схваща, не знае, и не постига. Прибавя им още извънприродни сили. По такъв начин си приготвя защитно поле. А където властва умът, логиката и вярното знание, там няма място за подобни размишления. Аллах е дал на човека ум и той следва да знае да го ползува. Също така изпратил книга и пророк и му посочил верния път. И той следва да върви по този път.

Суеверието се загнездя там където липсва разум и вярно знание. Няма нови и стари суеверия: те се срещат в абстрактни и конкретни състояния и постоянно се променят. Да се вярва в суеверия, не е нищо друго освен самозалъгване на човека. С други думи, изключването на разума и логиката може да се окачествява като оправдание на поражението.

Огненият обръч

Както вече отбелязахме атеизмът, сатанизмът и мисионерството са движения, които *“замърсяват”* човешкия живот. Това са причинителите на умственото замърсяване. А вредните за здравето ни алкохолът, наркотичните вещества и цирагите са причинители на физическото *“замърсяване”* на човека.

Всъщност известни са ни вредите от употребата на тези вещества. Обаче понякога човек, не може да се противопоставя на някои неща макар да знае, че това са в неговия ущърб. Не желае да вреди на себе си, обаче не успява да стори това.

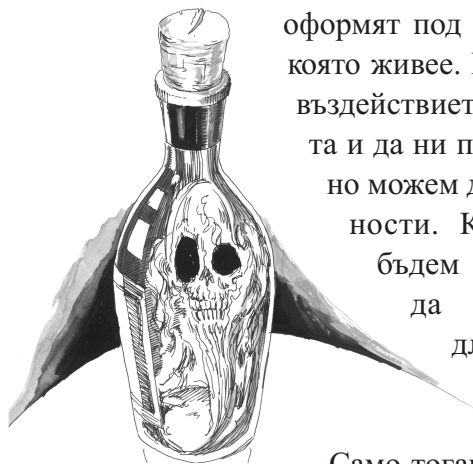
Употребата на цигари и алкохол започва на младежка възраст. И е една от най-опасните привички от които трудно може да се отказва. Хазартните игри и игри като тото, лото и други също са фактори, които причиняват за умственото и физическото ни *“замърсяване”* и от там и на духовното ни обедняване. Страстта за печалба, страхът от загуба, неосъществените мечти... Впоследствие, печал от загубените средства за препитание и от нанесените вреди на семейството... Възможно ли е да не се мисли върху всичко това? От друга страна, когато разглеждаме този въпрос, нужно е да вземем под внимание и фактора младежки страсти. Вина в случая има не само у младежите, а има и у нас - околните. Потребно е да мислим до колко сериозно и внимателно се отнасяме към проблемите на младежта.

Нека въпроса да разглеждаме от следния ъгъл на зрение: защо чувствата ни да се различават от други, да се самодоказваме, да се подслоняваме в неосъществими мечти преминават през призмата на забраната? Вината е в нас. В младежка възраст смятайки, че ни липсва способността да доказваме себе си на околните, търсим забранените пътища за постигане целта си. То пък всеки човек притежава някаква способност. Важно е нейното откриване. Това не е толкова лесно. По това отношение, налага се нашите родители и близката среда да ни бъдат помагачи и пътеводители.

От друга страна, някои вредни навици имат един интересен свят; светът на насадата. Всички знаем, че светът е едно фалшиво поприще. Причина за развличането в тези фалшиви простори понякога са безизходицата, безнадеждността. А безизходицата пък е отражение на недоверието на човека в себе си. Или това е един вид хелезон, който убива творческата мисъл и действието. Когато започваме да се осъзнаваме тутакси пред нас се явява този хелезон. Когато не можем да си го изясним, той продължава да ни затруднява.

Предимно навиците се утвърждават под влияние на семената и другарската среда. Езикът, който употребява човека, начинът на живот и възприятията му към живота се

оформят под влиянието на средата в която живее. Не бива да позволяваме въздействието да ни отнема свободата и да ни пасифизира; тогава трудно можем да се изградим като личности. Към въздействията ще бъдем отворени, обаче преди да ги възприемаме сме длъжни да ги «притегляме», да анализираме и да ги разследваме.

Само тогава можем да си запазим

самоличността.

На младежка възраст е допустимо да не знаем цената на здравето и способностите си. Защото пред нас не се ли появи нещо като проблем, трудно бихме го осмисляли. Това е основна характерна черта на всеки човек. Възприемане на нещата откъм проблемната им страна, съществува в подквасата на нашата култура. Обаче, ако имаме необходимите знания и предварително оформено гледище, бихме разглеждали и възприемали нещата откъм обратната им страна. Принципноста и умереността са най-важните условия при преодоляването на трудностите и решаването на проблемите. Това пък е свързано с личното устройство на човека. Безпринципноста води до неуспех и от там до умствен, физически и духовен упадък.

В живота винаги има врати и мостове. За да не бъдем в

ПЛЕН НА ЛОШИТЕ НАВИЦИ МОЖЕМ ДА РАЗЧИТАМЕ САМО НА ВОЛЯТА СИ. ХОРАТА, КОИТО ЗНАЯТ ПРАВИЛНО ДА УПОТРЕБЯВАТ ВОЛЯТА СИ, НИТО МОГАТ ДА БЪДАТ ЕКСПЛОАТИРАНИ ОТ ДРУГИ, НИТО МОГАТ ДА БЪДАТ ВЪВЛЕЧЕНИ В НАСЛАДИ, КОИТО БИХА НАВРЕДИЛИ НА ЗДРАВЕТО И НА МАТЕРИАЛНОТО ИМ СЪСТОЯНИЕ. С ДРУГИ ДУМИ ТОВА ОЗНАЧАВА; ЧОВЕК Е РАВЕН НА ВОЛЯТА СИ. ТОЙ, КОЛКОТО ПО-ДОБРЕ УПОТРЕБЯВА ВОЛЯТА СИ, ТОЛКОВА СЕ ЧУВСТВА СВОБОДЕН И САМОСТОЯТЕЛЕН.

Религията: Пътят на спасението

Чувствата за предпазване и притежаване са две основни понятия, които разкриват смисъла на живота. Знанията и опитите, с които сме се сдобили ползваме в името на тези две чувства. Искаме да се предпазваме, защото иначе можем да загубим функциите си за живот. Искаме да притежаваме, т.е. притежания, защото с тях можем да докажем съществуването си.

Животът не е равен път. В този път има разбити участъци, трънаци, пропасти; по него има и отбивки за отдих, безопасни убежища и други. Животът на човека е подобен на този път. Обаче не бива да се забравя, че щом има път и пътници, ще има и пътеводители. И още нещо! Щом има път, ще има и цел.

Относно чувството притежание можем да споделим

следните мисли. Човек, през живота си трудно намира отговор на някои въпроси. Например, откъде идваме и накъде отиваме са едни от тези въпроси. Отговора на някои от тях намираме не толкова трудно; както например; от коя жена и от кой мъж, кога и къде сме се родили. А някои от отговорите научаваме от научни изследвания. Това са знанията относно материята, движението във вселената, битието, небитието, същността, еволюцията, съзнанието и други. Обаче не толкова лесно може да се намери отговор на въпроса: накъде отиваме. Въпросите свързани със смъртта може да ни сплашат. Отговорите за живота след смъртта или безсмъртието на духа можем да намерим само в религията.

Мисълта за смърт, въпреки цялата си студенина не е нещо отрицателно. Всъщност, смъртта е неизбежна реалност и потребно е човек да се готви да я посреща. Може би човека заплашва не толкова смъртта, колкото неизвестността след нея.

Да, религията е път, който разяснява живота и го осмисля. Щом това е така, налага се знанията, които религията предлага правилно да бъдат разбрани от хората.

Вярата заема важно място не само в личния, но и в обществения живот на хората. Изследователите на историите на общностите започват работата с религията. Защото религията е явление, което оставя отпечатък върху живота на индивидите и общностите.

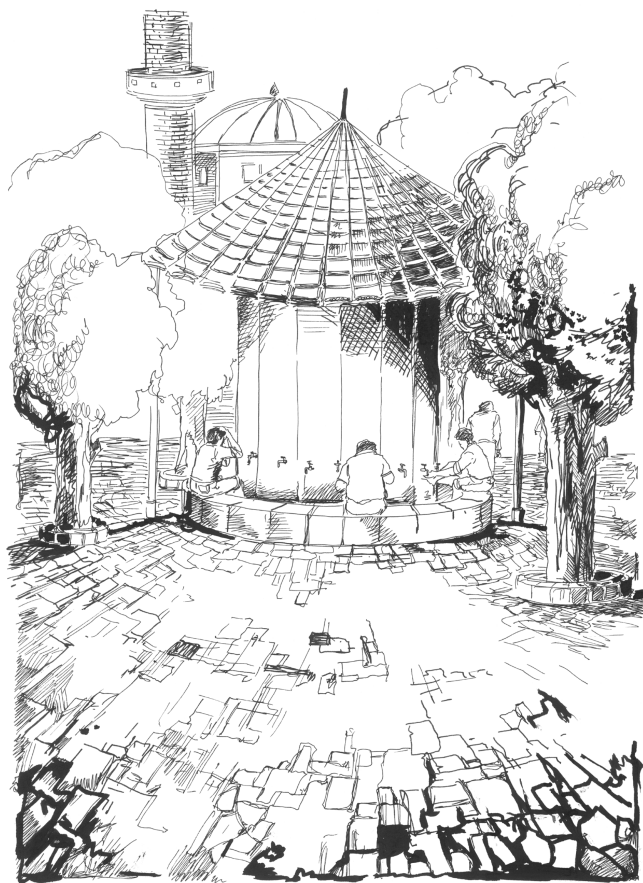
Векове наред темата религия била предмет на диску-

сия. Обаче тези прения не са водени на необходимото равнище. За водене на спор са потребни широки знания. Тази тема без задълбочени знания за същността на религията, свещените книги, пророците, различията между религии-те не може да се разисква. Във времето в което живеем, може да се спори за компетентността на някои хора, които говорят от името на религията. Какво се иска да се дискутира: религията или измислиците, които се пуцат в обращение от името на религията? Нужно е далеч от тези спорове насаме със себе си да обмисляме и да конкретизираме предпочитанията си.

Какво можем да кажем пред реалностите на живота? Нищо. Ние вярваме в съществуването на Аллаха, в неговите пратеници - пророците, в книгите, които изпратил за човечеството. Вярваме също така и на отвъдния живот. Може да се срещнем с трудности при изпълнение на повелите на религията, може да имаме някои недостатъци. Обаче това не означава, че оставаме извън кръга на религията.

Преди всичко трябва да се снабдим с правилния превод на основната книга на религията ни Корана и да го прочетем дума по дума стремейки се да разбираме смисъла им. Длъжни сме да узнаваме какво ни предава книгата в която вярваме. След това трябва да изучаваме живота на пророка ни Хз.Мухаммед и неговите хадиси (изказванията му по верските въпроси) и то от достоверни източници. По-нататък работата остава на съвестта ни. Аллах ни е дарил с ум и мисъл. Притежаваме известни знания и жиз-

нен опит. Остава сами да покажем умението си да оформяме верския си живот. Религията и религиозните учения не са недостижими знания. Всеки човек съразмерно със своите сили може да ги постига. Без това нашите отговорности са ограничени с нашите сили. Отговорни сме толкова, колкото позволяват силите и възможностите ни.

По този повод на младежта се пада една важна задача: да не оказват благосклонност нито към тези, които отричат, нито към ония, които влизат в ролята на защитници на религията. Една реалност, като съществуването на Аллах, не се нуждае нито от доказване, нито от защита. Несъмнено е, че един такъв подход ще породи двоумение у човека и ще разтърси вярата в себе си. Ако питате тези «многознайковци» действителното само те виждат, те знаят и те разбират. Може ли такова нещо? Това е подценяване на човека и непознаване неговата същност. А всеки човек е дарен от Аллага със способността да направи разлика между правилното и погрешното, действителното и недействителното. Разбира се, ако ние не се стремим да развиваме тези способности, някои други хора не ще ги уважат и ще предприемат да ги експлоатират.

Нашата религия е Исляма. Тя е най-последната и съвършена религия. Същината на Исляма е: вярване в съществуването и на единствеността на Аллага, вярване в Неговия пратеник Хз. Мухаммед и в задгробния живот. Целта на ислямската вяра е запазването на нравствеността и справедливостта. Без наличието на тези качества у хората не може да се изгради мирна, спокойна, приятелска жизнена среда.

Нашият Пейгамбер, когато казва: *“Аллах не се интересува нито от вашия външен вид, нито от състоянието ви. Той следи само вашите сърца и работата ви.”* (Мюслим, «Бирр», 33; Ибн Мадже, «Зюхт», 9) добавя още нещо: *“Улеснявайте, не затруднявайте, поднесете при-*

ятна вест, не заставайте да мразят.” (Бухари, «Илим», 12; Мюслим, «Джихат», 6) А това според Него е едно златно правило, което трябва да се спазва.

В Сура Ал Аср Коранът ни предлага следното определение за човека и за философията на живота. Великият Аллах казва: *“Кълна се в следобедна, че човекът е в загуба. Само онези, които вярват и вършат праведни дела, и взаимно се наставляват за истината, и взаимно се наставляват за търпението се извън загубата”*.

Вярата, това означава познаване силата на Твореца. Онзи, който не познава силата, която е създала цялата вселена, не може да устрои своя живот върху здрави основи. Поради това, съзнанието за съществуване налага да се вярва в силата на Създателя. Това определя и изразява вярата на човека в хармонията във Вселената, откъм духовното му гледище. Съзнанието, човек да посвети себе си за праведни дела. А това е свързано с неговото желание и воля. И щом свързва желанието и волята си с мощта на Създателя, той непременно ще извърши праведни дела и ще бъде полезен и за хората и за човечеството. Това лично качество е вдъхновено от Твореца на Вселената.

В тази сура се прави определението на човека в самия живот. В това определение на преден план излиза едно качество, което поставя в ред човешките взаимоотношения, дава им смисъл и ги прави практически възможни. С други думи става въпрос за търпеливостта. Чрез труд и

търпение човек може да се противопоставя на трудностите и да достигне до правдата и истината. Животът е една непримирима борба между противоречията. В тази борба човек за да заема място в позитивната ѝ страна налага се да е усвоил философията на живота. Следователно, тези хора, които вярват в Аллах, извършват добри дела, предпочитат и вдъхват правдата и търпението може да достигнат до съвършенство. Противен случай трудно би било да се реализират в живота.

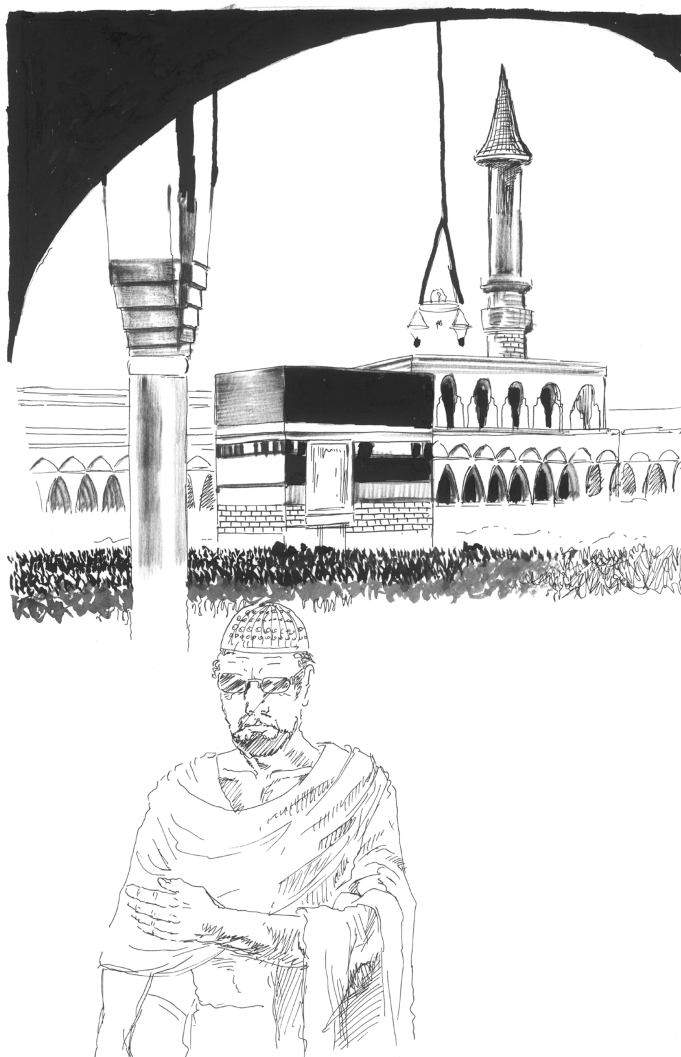
Като продължение на горе казаното, отговорностите на мюсюлманите може да се изброят в следния ред:

1. Задълженията спрямо Аллах и пророците.
2. Задълженията спрямо себе си.
3. Задълженията спрямо семейството си.
4. Задълженията спрямо родината и народа си.
5. Задълженията спрямо всички хора.
6. Задължения спрямо природната среда и останалите същества.

В рамките на тези отговорности, мюсюлманин означава човек знаещ на какво да вярва и на какво да не вярва; какво трябва, какво не трябва да извършва.

Ислямската религия разглежда човека като цяло, вземайки предвид неговото отношение към вярата, ибадетите (религиозните служби), нравствеността, към личния и

обществен живот. Известните основни качества на Ислямският човешки модел са следните:

1. Да вярва на Аллах и да изпълнява ибадетите.
2. Да върви по пътя посочен от пророка си.
3. Обичта си към Аллаха и пророка да постави над всичко.
4. Да приема цялостно религиозното учение.
5. Да бъде вежлив към родителите си.
6. Да обича жена си и децата си и да се отнася към тях с милосърдие.
7. Да не пренебрегва семейството и роднините си.
8. Да уважава правилата на добросъседските отношения.
9. Да не посяга живота на други хора.
10. Да не лъже.
11. Да не краде.
12. Да пази чуждото имущество.
13. Да си удържа на думата.
14. Да не извършва блудство.
15. Да не посяга на честта на други хора.
16. Да не играе хазартни игри.
17. Да не употребява алкохол.
18. Да не преследва пътища за несправедливо забогатяване.
19. Да се предпазва от неща, които според религията са съмнителни.
20. Да се предпазва от разточителство.

21. Да не бъде скъперник.
22. Да не извършва неща, които са вредни за здравето му.
23. Да не клевети.
24. Да не злославя по хората.
25. Да не храни чувства на омраза.
26. Да не подценява хората.
27. Да бъде правдив и естествен.
28. Да не говори за неща, които му са неизвестни.
29. Непрекъснато да се учи и усъвършенствува.
30. Да не дава показност на ибадетите си.
31. Да се противопоставя на трудностите с търпение.
32. Да се противопоставя на несправедливостите.
33. Да пазят (бдят) правото на сираците.
34. Да помагат на бедните и нуждаещите се.
35. Да закрилят хората около себе си.
36. Да се стремят да бъдат полезни за хората.
37. Да приемат околната среда като поверение на Аллах.
38. Да не отбягва от саможертва, дори смъртта в името на религията, родината и нацията си.
39. Да обича заради Аллах и да мрази пак заради Аллах.
40. Да нарежда само доброта и да предизвести злината.
41. През целия си живот да се стреми да стане добър мюсюлманин.

Ето това е предвиденият в Исляма човешки модел.

Благодарение на Ислямската религия нашата нация постигна големи завоевания в своята история. Пак благодарение на Исляма тя успяла да се спаси от големи бедствия. Един от най-влиятелните ръководители на главното управление по вероизповеданията в миналото Ахмед Хамди Аксеки пише следното: *“Ислямът преследва една цел - тя е единство. Създателят никога не е унищожавал нациите, които спазват единството си и работят за подобряване. Запазвал ги от врагове и от поражения независимо дали са били вярващи или езичници (отричащи религията)”*.

Ние сме деца на тази нация и родина и сме хора на тази култура. Никаква сила не може да ни накара да се отречем от произхода си. Ние сме представители и наследници на тази култура. Не можем да изменяме на това верско, историческо и културно наследство, което притежаваме. Според възможностите си изпълняваме дълга си. Нямаме нужда от чужди пътеводители. Реалностите на живота са пред нас. Щом живеем с това съзнание, времето ще работи в наша полза.

Език и култура: Борба за чест и съществуване

Езикът е честта на една нация, а културата е нейния пазач!

Езикът е най-значителната особеност на човешкото същество. Чрез него човек си обяснява мястото си сред другите същества; чрез него си изразява мислите и вълненията, с него общува с другите същества. Посредством него човек опознава живота, посредством него се сдобива със знания. Без него не може да опознава предмета.

Силата на човека е в езика. С него създава взаимоотношенията; с него изучава и с него обучава другите. Правилното му употребяване показва същността и качеството на всички други човешки способности. Чрез езика човек изразява себе си.

Езикът не е само средство за общуване. Също така той е поле за самоизграждане. Просветният и културният живот на една нация започва да се изгражда чрез езика. Пак чрез него се пренася в други сфери. Той е единственият мост между миналото и настоящето; между настоящето и бъдещето. Поради това, нации, които не опазват езика си не може да вземат под гаранция бъдещето си.

На известният китайски философ Конфуций попитали: *“Ако беше ви поверено да управлявате страната, като първа проява какво бихте направили?”* Неговият отговор е: *“Без съмнение бих започнал да преразглеждам езика и да го поправам. На следващия въпрос: “Защо?”* Той отговорил със следните думи: *“Когато езикът не е построен добре, казаното не е онова, което се иска да каже, при това положение остава неизпълнено онова, което трябва да се*

извърши, и щом налагащото да се извърши не се извършва, развитието на традициите и изкуствата изостават, позволява ли се на това изоставане, тогава справедливостта излиза от пътя си, а щом справедливостта напуска своя път, народа остава безпомощен. Поради това, каквото ще се каже не бива да се изрича произволно. Езикът за това е важно от всяко нещо.” Колко прекрасна оценка за езика!

Както човекът и животът, така също езикът и културата се променят. Ако това изменение става при естествени условия е вече развитие. В противен случай, то води до деградирането на езика.

Турският език в своята история изживя някои периоди на изменения. Например, срещата му с персийския и арабския език. Благодарение здравите си основи и традиции на езика не можа да бъде асимилиран от тези езици. Напротив те обогатиха турския език. Обаче не така стои въпроса с някои западни езици. С обявяването на Танзимата (реформите на султан Абдулмеджид през 1839) започна общуване със запада по всички направления. В този процес се включи и езика. Резултатите от общуването със западните езици е станало в ущърб на турския език.

Сега, от гледна точка на опазването на езика и културата си, на младежта ни се падат много отговорности. Кои са те?

Нека да изброим главните от тях:

1. Да не бъдем чуждопоклонници.
2. Да покровителстваме своите ценности и традиции.
3. Да опазваме националните и духовните си ценности.
4. Да не се отчуждаваме от общността, от която произхождаме и да не забравяме семейните си традиции.
5. Всички членове на семейството взаимно да се уважават.
6. През празниците да посещаваме близките роднини и съседите си.
7. Да бъдем осторожни при подбора на другар.
8. Да се стремим да получим добро образование и възпитание и да бъдем успешни в професията си.
9. Да живеем собствения си живот.
10. Да се стремим да усвояваме чужд език, без да пренебрегваме майчиния си турски език.
11. При наименоване на разни обекти да даваме предимство на турски имена.
12. Да обичаме книгата; да изучаваме националната си литература.
13. Да изучим пословиците, поговорките, идиомите в езика ни и да ги употребяваме в ежедневните си разговори.
14. Да не губим времето си в празни размисли; да не употребяваме жаргони. При разговор да подбираме думите си и правилно да ги произнасяме.
15. Да слушаме народни песни, да приучим и други да ги слушат.

16. Да обичаме националния си фолклор, да приучим и други да го обичат.
17. Да опознаваме историческите и природните богатства и красоти на родината си, и да ги обикнем.
18. При удобни случаи да посещаваме гробовете на предците ни и гробовете на историческите и бележитите личности.

Превръщането на всичко това в дело никак не е лесно. Обаче, нужно е доколкото позволяват условията да се стремим за тяхното претворяване в живота. Отлагането им, означава отбягване от отговорност.

Предисловие за послеслов

Тук завършваме нашия разговор за житейското приключение на човека, което започва с раждането, но не завършва със смъртта му. Докато живота продължава всеки завършен разговор ще бъде и предисловие за нов разговор. Ние се опитахме да споделим нашите чувства и мисли. Навярно и вие ще ги споделите с други хора. Това е процес, който ще продължава и в бъдеще.

Житейското приключение е явление, което се оформя с воля и съзнание. Всяко нещо, което съществува има свое място, своята стойност и цел в живота. А целта на информацията е да осигурява взаимен обмен на мисли и чувства между хората. Човек, докато споделя своите мисли и опити за живота с други хора, той същевременно се възобновява. А който се обновява той по-спокойно и по-уверено извървява пътя си.

Смисълът на живота се крие в нашата борба за него. Тази борба има етапи като опознаване на себе си, развиване на мисълта, получаване на образование, сдобиване на професия и други. Онези, които преминават успешно тези етапи стават по-подготвени и силни в борбата с живота.

Бележки

Бележки